

midagi, kui aga seda, mis ta oma näpu wabele saab. „Jah, jah! — irwitasiid teised — küll see oleks rätsepale meele pärast, kui keegi muud ei usuks, — ega siis keegi enam kaa ei usuks, et ta iga kue pealt tüki riet näpu wabele wõtab ja oma tasku pistab!“ Nõnda ja mitmel wiisil naerisid weel mehikest. Rätsepa süda sai küll täis, kui ta seda nalja kuulis ja teised teda ta ammeti pärast, mis ise enesest ammis küll on, narrisid. Aga ta oli wait, sest ta seisis üksi nii mitme vastu.

Sel ajal, kui nemad nõnda süündinud imeasjast kõnelesid ja seda seletasid, oli üks wiisakas noor mees kaa tupa astunud ja pudeli õlut wõtnud. Näitas nagu oleks ta trahteri tüdrukuga enne tuttanu, sest naad rääkisid teine teisega waitseste ja waatasid lahkest teine teise filmi kui sõbrad ja pilgutasiid kaa filmi, kui naad arwasid, et keegi seda tähele ei pannud. Wiimaks hakkas noor mees, kui ta kuulis, mis asjust räägiti, kaa teistega juttu ajama, ja mis ta ütles, oli kõikide meelest heaste ja targaste wäljaarwatud. „Et Danieliga ühtegi ei oleks süündinud, ütles tema, kes tohib seda öelda? selle vastu tunnistawad ju worbid ta filmis. Aga et kure waim ise teda mäest ülesse ja siit saadik saatnud, seda ma ei arwa. Ta on liig suureline ja uhke, et ta halwa

ja joobnud weorimehe pärast niisugust waewa peaks nägema. Aga nagu kindralil upserid ja teisi alamaid on, nõnda on kaa tema walitsuse al teisi kurje wainusid. Niisugune alam oli kaa see, kes täna Danielile hirmu andis. Seda arwan ma tõeste. Ma olen oma õndsast ellamemest nõnda kuulnud, sest wõin ma seda küll ära mõista. Mu ellamem on palju omal ajal maailmas näinud ja kuulnud!“

Kõik kuulasiid, suud ja silmad pärani lahti, noore mehe kõned; aga nüüd oli neil suur himu teada, mis tema oma ellamemest oli kuulnud ja kuida ta seda süündinud asja pidi seletama. Naad ajasid tema peale ja ta kõneles siis weel nõnda:

Kuradil ei ole kellegi inimese vastu head nõuu, aga — paragu Jumal — rahwas ei usu seda mite. Suurem rahwa hull auustab ja meelitab teda, nagu kuningat — aga see ei aita. Kes teda kõige enamiste auustab ja nimetab, selle wiib ta kõige esmalt pörgu ja waewab teda seal rohkest. Nüüd teame ommeti, et keegi nii wäraga kuradit ei auusta, ega teda nii saagedaste ei hii, kui woori- ja teupoisid — wõib küll olla, et kaa teiste rahwa seas mitu nõndasamuti teewad; igaüks tunneb ise enmast parem kui mina. Hea küll,